

рало едно село, което ся наричало Виванія; въ него испратилъ Господь двама отъ ученицы-тъ Си и заповѣдалъ имъ: „идете право въ село-то, което е прѣдъ васъ; като влѣзете въ него, ще наидете привързанъ ослицъ со ждребе, на което още никой не е ѣздилъ; отвежете го и приведете до Мене. Ако вы нѣкой попыта: „зачто го отвързвате? отговорете само: „Господаря-тъ му го иска“—и никой нѣма да ви прѣпятствува.“

Ученицы-тъ отишли и съ радостно удивленіе намѣрили всичко сѣщо така, както имъ казалъ Господь. При само-то влизане въ село-то, тѣи намѣрили ослицъ со ждребе привързаны; и кога хванжли да отвезать ждребе-то, то домакына-тъ попыталъ: „зачто го отвързвате?“ — „То е нужно Господу,“ отговорили ученицы-тъ, и домакына-тъ не имъ прѣпятствовалъ.

Во восточны-тъ страны ѣздили на ослы и самы-тъ царове, а особенно во время-то на тържественны-тъ шествія; коне-тъ ся употрѣблявали тамъ повече на войнѣ. Ученицы-тъ напостлали дрехы-тъ си на младо-то ждребе, и Господь възсѣднѣлъ на него. Пѣтя-тъ проходилъ прѣзь горѣ-тъ Елеонскѣ. Кога възлѣзли на върха на горѣ-тъ, и Іерусалимъ ся открылъ прѣдъ очи-тъ имъ, тогава ученицы-тъ и народа-тъ, които проваждали и посрѣщали Исуса Христа, като си припомнили всички-тъ извършени отъ Него работы, и като мыслили за благословеніе-то, което е испратено отъ Бога прѣзь Него на чловѣцы-тъ, во восторгъ отъ радость и благодарность, велегласно восклицали: „благословенъ грядый во имя Господне, Царь Израилевъ! Миръ на небеси и слава въ вышнихъ! Осанна Сыну Давидову!“

Нѣкои отъ фарисеи-тъ говорили Исусу Христу: „Учителю, заповѣдай на ученицы-тъ Си да мѣдкнѣтъ.“ — „Ако замѣчатъ они,“ отговорилъ Той, „тогава каманіе-тъ ще извикать.“ — Ни восторгъ-тъ, ни похвалы-тъ не Го радвали: бѣды-тъ, които ся готовили за народа Израилскый, напълняли со скръбъ чловѣколюбиво-то сърдце на Господа. Като погледнѣлъ на Іерусалимъ, Той заплакалъ: „О, ако бы ты поне сега